

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

G. Abbati Monasterii sancti Angeli de Plano Firmanæ diocesis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

mum effluxisse quòd à monasterio idem P. habitu abjecto recesserat, ad illud ulterius non reversus. Ex quorum depositione patebat eundem P. nondum annum quartumdecimum, cùm recessit ultimò à memorato monasterio, complevisse. Nos insuper ad cautelam super investiganda plenius veritate ipsam conscientia propriae committentes, ex ejus responsione tenuimus quòd invitus in monasterio positus, nec in medio consenserat, nec in fine. Cùm igitur cautum reperitur in canone ut minoris ætatis filius, qui oblati monasterio fuerint, suscipientes habitum vel tonsuram, si à Prælati suis anno quintodecimo requisiti, se in assumptæ religionis proposito consenserint permanuros, peenitendi licentia præcludatur, alioquin eis non adimatur ad seculum redeundi facultas, ne coacta præstare Deo servitia videantur, fraternitati tuæ per apostolica scripta mandamus quantum sæpeditum P. occasione monachatus illius à nemine molestari permittas, quem ob hoc nolumus temerè impediri quò minus ecclesiasticum valeat beneficium obtinere, si quis aliàs illud sibi duxerit canonicè conferendum. Datum Laterani Idibus Iunij, pontificatus nostri anno quintodecimo.

G. ABBATI MONASTERII
sanc'ti Angeli de Plano Firmanæ diocesis.

Cum dilectus filius B. venerabilis fratris nostri Firmani Episcopi procurator tecum ad sedem apostolicam accessisset, & dilectum filium G. Subdiaconum & Capellanum nostrum vobis concessissemus pariter auditorem, coram eo proponere procurasti quòd cùm idem Episcopus te amoverit absque causâ rationabili à regimine abbatiæ, post appellationem ad nos legitimè interpositam te carceri mancipato, Theobaldum monachum ejusdem Ecclesiæ ibidem intrusit per simoniacam pravitatem. Verùm cùm venerabilibus fratribus nostris Esculano primò & demum Anconitano Episcopis causam ipsam terminandam commiserimus singillatim, & idem Anconitanus, cognitis causæ meritis, te auctoritate nostra sententialiter ad dictam restituendum decreverit abbatiam, dando H. Farfensi monacho in mandatis ut ad locum accedens personaliter, executioni mandaret sententiam promulgatam, idem monachus id non potuit adimplere, pro eo quòd præfatus Theobaldus manu sibi restituit violenta. Quare dicti Episcopi Anconitani sententiam petebas à nobis sup-

plicationibus attentis confirmari. Ex parte verò altera responsum ad hæc extitit ex adverso quòd cùm ab eadem sententia per ipsius Firmani procuratorem ad nostram fuerit audientiam provocatum, & nos, pro eo quòd nobis de ipso non poterat fieri plena fides, Abbati Clarevallesi de Flastra nostris dederimus litteras in præceptis ut inquisita super hoc plenius veritate, quod inveniret nobis per suas litteras fideliter intimaret, idem Abbas testibus super appellatione receptis, ipsorum depositiones nobis postmodum destinavit, ex quibus probari videbatur apertè quòd Philippus, qui probabatur procurator fuisse per publicum instrumentum Theobaldi præmissi, qui etiam inveniebatur per jamdictum Firmanum Episcopum in ipsum monasterium intrusus, appellaverat à sententia memorata: quamvis tu tam contra ipsum Philippum quàm etiam contra productos testes objecisses quamplura, & dicta nitereris ipsorum testimonium multipliciter impugnare. Veruntamen an dictus Philippus fuerit Firmani Episcopi procurator, & ob quam causam ad nos extiterit appellatum, nec ex depositionibus illis nec aliquo etiam modo alio monstrabatur. Subjungens ipsius Firmani Episcopi procurator in ejusdem præsentia Capellani sententiam fuisse iniquam, præsertim cùm coram antedicto Anconitano Episcopo ex parte Firmani Episcopi evidenter extitisset probatum te tam appellationi objectæ quàm etiam renuntiasse regimini abbatiæ, ac jurasse te suis omnino iussionibus pariturum, sicut ex depositionibus ab eodem Anconitano Episcopo constare videbatur testimonium receptorum. Propter quod supplicabat nobis humiliter præfatum sententiam infirmari. Ad hoc verò replicando ex opposito respondisti quòd à jamdicto Episcopo extitisti carceri mancipatus, & ab ipsius servientibus detentus tamdiu donec tam appellationi quàm ipsi etiam abbatiæ renuntiasse compellus, & idem Episcopus Theobaldum præmissum intrusit ibidem vitio simoniæ, sicut hæc clarebant ex depositionibus ipsorum testimonium evidenter. Propter quod postulabas instanter intrusum jamdictum à memorata Ecclesia penitus amoveri, & executioni mandari sententiam nominatam; præsertim cùm non inveniretur probatum procuratorem Firmani Episcopi ab ipsa sententia provocasse. quod, sicut superius est expressum, idem Episcopus coram Abbate Clarevallesi prædicto probare debebat, & is qui appellaverat, vide-

M M m iij

Cap. 10. d. 10.

Episc. 117. Eum restituit sue abbatiæ.

licet Theobaldus, nunquam fuisset appellationem interpositam profecutus. Intellectis igitur his & aliis Capellanus præmissus quæ à partibus proposita fuerant coram eo, & nobis fideliter recitatis, de mandato nostro sæpèfati Episcopi Anconitani sententiam confirmavit, decernens omnes illos auctoritate apostolica compescendos qui hujusmodi sententiæ contradictores inventi fuerint vel rebelles, Theobaldo præfato profusus amoto à monasterio memorato. Volentes igitur quod per Capellanum prædictum auctoritate nostra definitum est in hac parte robor obtinere debitæ firmitatis, sententiam ipsam auctoritate apostolica confirmamus & præsentis scripti patrocinio communimus. Nulli ergo &c. confirmationis &c. usque incursum. Datum Laterani v. Idus Iunij, pontificatus nostri anno quintodecimo.

In eandem ferè modum scriptum est super hoc Abbati Farsensi usque robor obtinere debitæ firmitatis, sententiam ipsam auctoritate duxerimus apostolica confirmandam, discretioni tuæ per apostolica scripta mandamus quatinus eandem facias per censuram ecclesiasticam appellatione postposita firmiter observari; contradictores, si qui fuerint, vel rebelles censura simili sublato appellationis obstaculo compescendo.

LINGONENSI EPISCOPO.

Postulasti per sedem apostolicam edoceri qualiter contra Iudæum procedere debeas qui manus injecit in quendam Presbyterum violentas. Ad quod fraternitati tuæ breviter respondemus quod si dictus Iudæus tuæ jurisdictionis existit, ipsum pœna pecuniaria punias vel alia, secundum quod convenit, temporali, faciens percussio satisfactionem congruam exhiberi. Alioquin dominum ejus moneas & inducas ut passo injuriam & Ecclesiæ ab eo satisfieri faciat competenter. Quod si dominus ejus id neglexerit adimplere, tu Christianis per censuram ecclesiasticam interdicas ne cum ipso Iudæo, antequam satisfaciatur, præsumant commercia exercere. Consequenter quæstisti quid [facere] debeas de quodam captivo, qui se falsò Episcopum asserens, altaria consecravit, & alia plura exercuit quæ ad officium pertinent præsulatus. Ad quod tibi taliter respondemus, ut illa quæ taliter egit irrita nunties, & ipsum perpetuo carceri facias sustentandum. Tertiò quæstivisti utrum illi qui in annis minoribus constituti novitio-

rum habitum susceperunt, & infra annum postmodum facta professione ad seculum sunt reversi, & ab Episcopis suis hoc scientibus ad sacros ordines sunt promoti, sustineri debeant in illis Ecclesiis ministrare in quibus fuerint ab eisdem Episcopis instituti. Nos ergo fraternitati tuæ breviter respondemus quod propter hoc non sunt ab ipsis Ecclesiis amovendi, sed in eis possunt liberè ministrare; nisi fortè prudentia superaverit in illis ætatem, ut saltem transire debeant ad regulam laxiorem, cum ipsi absque protestatione religionis habitum assumendo vitam præsumantur proposuisse mutare. Datum Laterani v. Idus Iunij, pontificatus nostri anno quintodecimo.

DECANO, ET MAGISTRO
Henrico Canonico Trecentibus, & The-
saurario Ville Mauri Trecentis diocesis.

Constitutus in præsentia nostra dilectus filius I. Presbyter Ecclesiæ sancti Christophori de Sessiacio lachrymabiliter nobis conquestione monstravit quod quia contra Priorem ejusdem loci Antihodorensis diocesis, qui tantum percipiebat de proventus Ecclesiæ memorata quod de residuo nullatenus poterat sustentari, nostras ad venerabilem fratrem nostrum Aurelianensem Episcopum & conjudices suos litteras impetravit, idem Prior sic ei fecit in ipsa villa commercia denegari ut à domo quam conduxerat, cum propriam non haberet, fuerit exire compulsus ac in ipsa Ecclesia diutius habitare, cunctis ei humanitatis officia ob metum Prioris & monachorum timentibus exhibere. Denique cum in solemnitate omnium sanctorum pro necessitatibus suis à præfata Ecclesia paululum discessisset, à D. & aliis familiaribus memorati Prioris ita fuit lapidibus impetitus quod mortis, ut credit, non evasisset periculum nisi in eandem Ecclesiam se subito recepisset. Porrò cum præfati Episcopus & conjudices sui mandatum nostrum volentes exequi statuisent ut de proventus ipsius Ecclesiæ æstimationem decem librarum Parisiensis monete omnibus computatis perciperet annuatim, & in terram Prioris ac homines, quia factò se opponebant ipsorum, promulgassent sententiam interdicti, I. monachus, S. Cellerarius, Cle. & quidam alij servientes Prioris, cum in ipso dominicæ nativitatis die durissime verberatum, demum adeo graviter in capite vulnerarunt ut præter dolores alios & læsuras, irremediabilem auditus incurrent læsionem: qui ad eundem Priorem sem-

Epist. 118.
Respondetur
ad ejus con-
sulta.
Cap. Postulasti.
De Iudæis.

Vide lib. 16.
epist. 10.
Cap. Postulasti.
De regulari.